

MIRAR LA CREU DES DE DALT

Benvolguts diocesans:

Durant les últimes setmanes de Quaresma l'Església ens ensenya a contemplar la creu de Crist, com a signe de l'amor immens que Déu ens té. En els oficis del Divendres Sant, el sacerdot ens mostrarà la creu i ens convidarà a contemplar-la amb aquestes paraules: "Mireu l'arbre de la creu, on morí el Salvador del món". Per poder penetrar en el misteri de la creu cal que dediquem temps a contemplar-la. Us proposo dirigir-li tres mirades, que són complementàries: mirar-la des de dalt, des del cor i des de la plaça.

Comencem aquest diumenge per mirar la creu des de dalt, des del cel. En aquesta perspectiva podrem comprendre el seu significat més profund. Si voleu, podeu pensar en el Crist que va dibuixar Sant Joan de la Creu en un petit paper i que després Dalí va pintar genialment. En aquesta pintura es contempla la creu des de la perspectiva del cel. L'apòstol Joan a l'Evangeli ens convida a donar aquesta mirada. En el seu diàleg amb el fariseu Nicodem, Jesús explica el sentit profund de la creu quan diu: "Déu ha estimat tant el món que ens va donar el seu Fill Únic perquè tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tinguin vida eterna" (3, 16).

Humanament la creu és un absurd, una cosa tràgica i incomprensible. No resulta estrany que l'experiència dels primers deixebles va ser que, allà on parlaven de la creu, sorgís l'escàndol, l'oposició, i fins i tot la burla. Sant Pau dirà que la creu és neciesa i escàndol per a jueus i grecs (1 Cor 1,23). No obstant això, mirada des del Pare la creu és revelació impressionant del seu amor salvador. La resposta de Déu a la injustícia de l'home és el lliurament del seu Fill a la creu. El patíbul d'un jueu es converteix en manifestació que l'amor de Déu és més fort que el pecat i que la mateixa mort. És la bogeria de l'amor de Déu que, en lloc de condemnar el món, el salva.

Quan la miram des de dalt comprenem una mica el misteri immens que és la creu. Entenem que el poder i la saviesa de Déu s'ha revelat en aquest abominable instrument de suplici, perquè la mort de Crist a la creu, el lliurament del seu Fill estimat, és el gest més impressionant que Déu pot fer per declarar-nos el seu amor. Amb aquella sang, cel i terra s'han reconciliat, Déu i home han fet les paus (cf. Col 1, 20).

La creu ens fa por perquè sembla la negació de la vida. Però, en realitat, és el contrari. És el "sí" de Déu a l'home, és l'expressió màxima del seu amor. I és font de vida. Del cor de Jesús, obert a la creu, brolla la vida divina. Qui accepta mirar el Crucificat, rep aquesta vida. No tinguem por de mirar la creu sense embuts, deixant que parli a la nostra vida, que ens ensenyi per quins camins ens hem equivocat i on es trova la veritable saviesa i salvació.